

SEZGİN KAYMAZ • Nefha

SEZGIN KAYMAZ 1962'de Sinop'ta doğdu. 1967'den itibaren on üç yıl Konya'da yaşadı, Konya Anadolu Lisesi'ni bitirdi. 1980'de Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne girip iki yıl sonra terk etti. Ankara 19 Mayıs Spor Akademisi'ne girdi, girer girmez terk etti. Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dilbilimi'ne girdi, bu sefer okudu, sonuna kadar da gitti, fakat alt sınıfın Türkçe dersini veremediği söylendiği için kızıp onu da terk etti. 1976'dan itibaren oyuncu ve teknik direktör olarak hentbolla uğraştı. Bütün kategorilerdeki Hentbol Milli Takımlarında Baş Antrenör olarak görev aldı, Teknik Kurul Başkanlığı yaptı. 2006-2013 yılları arasında Türkiye Voleybol Federasyonu'nda İcra Kurulu Koordinatörü olarak çalıştı. Artık sadece yazıyor.

Kitapları: *Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir* (1997), *Geber Anne!* (1998), *Kaptanın Teknesi* (1999), *Lucky* (2000), *Zindankale* (2004), *Sandık Odası* (2005), *Medet* (2007), *Ateş Canına Yapışsın* (2008), *Kün* (2013), *Deccal'in Hatırı* (2014), *Kıssas* (2014), *Farfara* (2017), *Nefha* (2018), *Benyusuf* (2019), *Bakele* (2020), *Son Şûra* (2021), *Bugün Bize Kim Geldi* (2021), *Düz Dünyacılar* (2023).

Kırmızı Kedi Yayınları, 2018 (1 baskı)

İletişim Yayınları 3316 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 591

ISBN-13: 978-975-05-3522-2

© 2023 İletişim Yayıncılık A.Ş. / I. BASIM

1. Baskı 2023, İstanbul

EDITÖR Tanıl Bora

DİZİ KAPAK TASARIMI Suat Aysu

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devkaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEZGİN KAYMAZ

Nefha

*Baba bildiđim tek adama,
Hakkı Babama...*

*El çek sebep denenden,
Görmeye perdedir o.*

– MEVLÂNÂ

Mikail, Cennet'in her yandan esen ilahi yel marifetiyle hem dört bir yana yatan hem de aynı anda zaten dört bir yandan yele maruz kaldığı için hiçbir yana yatmayıp olduğu yerde dimdik dikilen yeşil çimenlerinde eteklerini savurarak dolaşiyor, dersini anlatmaya çalışıyordu. Zorlanıyordu. Birçok bakımdan. Bir kere, meleciklerin oturup kalkıp *Büyük Usta* demelerinden acayip rahatsızdı, kaç defa tembih etmişti ki bana büyük usta demeyin. O isim o şahısla beraber gitti. Kim dinler? Peki peki deyip gene devam etmiştiler Büyük Usta da Büyük Usta. Olmuyordu yani. Hayır, belki teknik bakımdan yanlış değildi, o şahıs onca günah yüküyle bu güzel sıfatı hak ediyorduydu bu tek bir günahın uzağından bile geçmemiş hâliyle haydi haydi etmesi beklenirdi, teknik olarak deyin, tamam, ona bir itirazı yoktu da Mikail'in, bari uluorta demeyin değil mi? Duyan eden olsa? İçinizden deyin içinizden deyin. O da olmadı, sessizce deyin, bir biz duyalım yeter.

Sonra bir de şu ders anlatma meselesi vardı, o da ayrı bir zorluyordu Mikail'i doğrusu. Anlatmak değildi mesele, na-

sıl anlatacağını bilmekti. Bilmiyordu. Daha doğrusu, biliyordu bilmesine de, kendi bildiğin gibi anlat git işte, hayır efendim, öyle yapmıyordu. Kaptırıyordu kendini ve bir de bakıyordu ki jestleriyle olsun mimikleriyle olsun, vurgusuyla tonlamasıyla, şeddesiyle olsun, azâmet gösterisiyle ve de maalesef eteklerini savuru savuruvermesiyle olsun farkında olmadan o şahsı taklit etmeye başlamış. Taklit demeyelim de tam, değil mi ki ondan makbuldü, değil mi ki o duman-sız ateş bu som ışık, değil mi ki o kovuldu, bu hâlâ burada, değil mi ki o isyan etti bu itaat, değil mi ki böyleyken böyle, o zaman onun yaptıklarını yapmaya ondan ziyade bunun hakkı olması lâzım gelirdi, o bakımdan yapıyordu diyelim.

Yoksa o kiiim bu kim, niye taklit etmeye kalksındı ki o mâlûm şahsı? Niye yani? Derdi neydi de taklit etsin?

Rahattı bu bakımdan, içi falan huzurluydu, gelgelelim, gene de çok mustarıptı, hiç rahat değildi, iç huzur miç huzur hak getireydi... Çünkü ne bakımdan, ne halt yemeye onun gibi ders anlatmaya çalışırsa çalışsın, çalışmasa daha iyiydi, bunu biliyordu. *Yapmayacağım* diyordu her seferinde, *bir daha kesinlikle onun gibi olmaya çalışmayacağım, çalışırsam da ne olayım!* O niyetle etek çemreyip kol sıvıyor her derse, o niyetle devam ediyor ve fakat az sonra bir de bakıyordu ki eteklerini içerden tekmeleyişinde bir Azâzil edâları, Cennet'i sarıp sarmalayacakmış gibi kollarını açı açırışında bir Azâzil çalımları, küçük meleklere hitap edişinde bir Azâzil kurumları, dersi belletme gayretleri içinde bir Azâzil özentilikleri, taktikleri, dersi geldiği bildiği ve olduğu gibi anlatıp gitmek yerine kendi kendine için için hasetinden çatlama çatlama bir *o olsaydı nasıl anlatırdı* müşâvereleri, bir iki arada bir derede dingildemeler, bir *gene beceremedim* eziklenmeleri... Ayıp yani. Cennet kurtarmıştı adamdan yakasını, bu bir türlü kurtaramıyordu. Rahatlık, huzur muzur yalan, çok mustarıptı, çok.

Mustarip olduğu bir Őey daha vardı ki belki de o melunu yansılamaaya çalışmasının esaslı sebebiydi tamı tamına. Olmuyordu yahu! Ne yapsa, ne etse olmuyor, dersi bir tűrlű adam gibi anlatamıyordu, ne eziklense az. Meleciklerin dikkatini çekebilmek ve anlatılanları kemâl-i ciddiyetle dinlemelerini temin edebilmek için ne yaparsa yapsın tutturamıyor, başarılı olamıyordu. Sıkıldıklarını, dikkatlerinin dağılı dağılıverdiğini, fıs fıs konuşup kikirdeşmeye başladıklarını gűrűyor, kaç kere taklaya gelirdi bir melek, sırtı kaç kere mindere yapışırdı, fittırıyordu.

O yapıyordu da ben niye yapamıyorum?

Buydu soru.

Ađır mı ađır bir yetersizlik duygusuna kapılıyordu o zaman, hırgűr ediyor, zor řer ediyor, ađzım yűzűm ediyor, dersi bir biçimde hitâma erdirip kořtur kořtur Tebliđ Dűzlűđű'ne atıyor kendini, Azrail'i buluyordu. Veya İsrafil'i. Artık konuya enikonu vâkıf oldukları için hemen soruyordular bunu gűrűr gűrmez:

“Gene mi olmadı dostum?”

Olmadı diyordu, ne desin? *Gene kaynattılar dersi* diyordu. *Gene ađzımdan girdiler burnumdan çıktılar, beni ileden çıkarmayı bařardılar. Kendimi dar attım řuraya.* “Ŭzűlme!” diyorlardı o zaman. Ki bunu sűyleyeceklerini biliyordu zaten, hep bunu sűylediler. “Ŭzűlme!” *Kolaysa gel de sen űzűlme* diye geçiriyordu içinden ama diřini sıkıyor, tek kelime etmiyordu ayıp olmasın diye. Susup çok kıymeti harbiyesine olan bir Őey demiřler gibi kafa sallıyor ve sonraki sűyleyeceklerini sűylemelerini bekliyordu. Gene ne sűyleyeceklerini elifi elifine bilerek.

Őeyle sűylűyorlardı:

“Ŭzűlme! Sen katıřıksız ıřıktan yaratılmıř ezeli ve ebedi bir meleksin. Envai çeřit hinlik, cinlik ve Őeytanlıkla iř gűren, dumansız ateřten yaratılmıř o mâlűm řahıs gibi olamaz-

sın.” Buraya kadar iyiydi de bir de üstüne şunu söylüyordular behemehâl:

“Sen kiiim, küçük meleklerin dersi can kulağıyla dinlemesini sağlamak için provokatif didaktik gibi, şaşırtıcı dipsiz didaktik gibi, yaratıcı yıkım tekniği ve devrik cümle metodolojisi gibi dehâ dolu birbirinden özel taktikler, yol ve yordamlar kullanmak kim?”

Hadi buyur!

Bozuluyordu o zaman çok, izzetinefsine dokunuyordu. Biliyordu, niyetleri hâlisti arkadaşlarının, iltifat olsun diye söylüyordular böyle. Hadi iltifat olsun diye de söylemediler diyelim, en azından içini rahatlatmak için söylüyordular.

İyi de, böyle mi söylenirdi yani? Dan dan? Biraz kenarlarını yuvarla, yumuşat, değil mi? Sen böyle söylersen, biz de ister istemez o mâlûm şahısla mukayese ediliyor da hâkir görülüyormuş gibi hissederdik kendimizi.

Ediyordu da nitekim, elinde değil. *Haklısın dostum* diyordu, o an kendisini sabırla dinleyip gene her defasında yaptığı konuşmayı yaparak yüreğine su serptiğini düşünen şu veya bu arkadaşına. Ama içinden hiç de öyle düşünmüyordu. *Keşke şu İblis henüz Azâzil iken o mucizevi ders anlatma taktiklerini bana da öğretmesini isteseydim* diye düşünüyordu meselâ. O küçücük beyinli küçücük meleciklere hiç zorlanmadan, bir de üstelik güle oynaya öğretebilen adam, bu koca beyinli koca meleğe evleviyetle öğretirdi.

Veya şöyle düşünüyordu: *Ben ki koskoca bir meleğim, koskoca Cennet’in ve Âdem sürgün edildikten beri hâlk edilen kâinatın yedi iklimi benden sorulur, bir yarım akıllı İblis kadar ders anlatamıyorum. Ayıp bana!* O durum ne kadar gücüne gidiyorsa bu durum da her seferinde en az o kadar gücüne gidiyor, sonra da oturup düşününce bu durumun gücüne gitmesi daha bir gücüne gidiyordu. Utanmak, mahcup olmak, kendini eksikli gedikli hissetmek kibrin en soysuz,